

чват небесния ни Баща, Господ Исус, ангелите и цялото човечество това разбира се е погрешно. Огромната човешка маса, спасена от падението, както и небесните ангели ще бъдат винаги смъртни. Макар и в състояние на съвършенство и благословение, ще бъдат винаги от такова смъртно естество, което можело да пострада от смърт – заплатата за греха – ако биха извършили грях. Сигурността на съществуването им ще бъде подчинено на определени условия, какъвто бил случая с Адам. То зависело от подчинението на всемъдрия Бог, чиято справедливост, любов и мъдрост и чиято сила да прави всичко да работи заедно за добро на всички, които го любят и му служат, ще зависи напълно от отношението им към греха понастоящем.

Никъде в Писанията не е казано, че ангелите са безсмъртни, нито че човечеството ще бъде безсмъртно когато бъде възстановено. Безсмъртието напротив е приписано само на Божественното естество. Първоначално само на Бог Иеова, междуременно на нашия Господ Исус в сегашното му превъзвишено състояние и накрая чрез обещание и на Църквата, телото на Христа, когато тя се прослави с него. – 1-во Тимотей 6:16; Иоан 5:26; 2-ро Петрово 1:4; 1-во Коринтяни 15:53,54.

Ние не само имаме доказателство, че безсмъртието принадлежи само на Божест-

венното естество, но имаме доказателство, че ангелите са смъртни от факта, че Сатана (който бил някога тяхен шеф ще бъде унищожен. (Евреем 2:14) Самия факт, че той може да бъде унищожен доказва, че ангелите, като класа са смъртни.

Разглеждан така въпроса виждаме, че когато непоправимите грешници бъдат премахнати, както безсмъртните, така и смъртните същества ще живеят вечно в радост, щастие и любов. Първата класа, притежаваща естество неподлежащо на смърт има присъщ живот – живот в себе си (Иоан 5:26), а последните имащи естество податливо на смърт, все пак поради съвършенството на съществото им и на познаване злото и греховността на греха не дават повод за смърт. Одобрени от Божия Закон, те ще бъдат вечно снабдявани с елементите необходими за подържане съвършенството им и никога не ще умрат.

Правилното разбиране значението на термините *смъртен* и *безсмъртен* и употребата им в Писанията, разрушава самата основа на учението за вечно мъчение. То се основава на небиблейската теория, че Бог създал човека безсмъртен, че той не може да престане да съществува и че Бог не може да го унищожи. Оттук и аргумента, че непоправимите трябва да живеят някъде и по някакъв начин и заключението е че след

като не са в хармония с Бога, вечността им трябва да е жалка. Но Божието Слово ни уверява, че е против такова увековечаване на греха и грешниците. Човек е смъртен и пълното наказание за самоволен грях против пълната светлина и знание, не ще бъде живот в мъчение, но втора смърт. "Душата която е съгрешила, ще умре."

"НО ТИ КОЙ СИ, ЩО ОТГОВАРЯШ ПРОТИВ
БОГА?" РИМЛЯНИ 9:20

Съвсем погрешна е идеята, която някои развиват, че справедливостта изисква Бог да не прави разлика при даряване милостите си на творенията си и че ако издигне някой на високо положение, *справедливостта* изисква да направи същото за всички независимо от това, че може да се окаже, че те са изгубили *правата си*, при което е справедливо да бъдат поставени в по-долно положение.

Ако този принцип беше, правилен, това би означавало че Бог нямал право да създаде Исус по-горе от ангелите и след това да го издигне до Божественно естество без да направи същото за всички ангели и всички хора. Да продължим същия принцип по-нататък. Ако някои хора са превъзвишени и направени участници на Божественното естество, евентуално всички хора трябва да бъдат издигнати до същото положение. А

защо да не прокараме принципа до крайната му граница и приложим същия прогресивен закон и към животните и насекомите и кажем, че всички те трябва евентуално да се доберат до най-висшата степен на съществуване-Божественното естество? Това е манифестиран абсурд, но също толкова разумен колкото всяко друго заключение на приетия принцип.

Може би никой не ще бъде склонен все пак да отиде толкова надалеч. Ако това е принцип основан на обикновенната справедливост, къде би се спряло приложението му и все още да бъде справедлив? Ако Божият план наистина е бил такъв, къде ще отиде приятното разнообразие в всичките му дела? Но Божият план не е такъв. Цялата природа, както одушевена така и неодушевена, излага славата и разнообразието на Божественната сила и мъдрост. Както "небесата изразяват Божията слава и твърдта сочи делата на ръцете му" в чудесно разнообразие и хубост, много повече интелигентното му творение ще изложи в вариации превъзходната слава на силата му. Заклучаваме това от изразителното учение на Божието Слово, от разума и аналогите на природата.

Много е важно да имаме правилни идеи за справедливостта. Никога не ще бъде дадена *милост* в вид на справедлива заслужена награда. Един акт на обикновенна справед-

ливост не е случай за особенна благодарност, нито е някакво доказателство за любов. Бог поверил великата си любов към творенията си на един безкраен влак от незаслужени милости, които от своя страна ще предизвикат славата и любовта им.

Бог имал пълно право, ако предпочетел това да ни направи обикновени творения с краткотраен живот, дори ако никога не сме съгрешили. Така той направил с някои от най-низшите си творения. Той може да ни позволи да се радваме на творенията му за определено време и тогава без да бъде несправедлив може да прекрати съществуването ни. Фактически дори едно такова кратко съществуване е негова милост. Колко по-велика милост е изкупването на съществуването ни, изгубено някога чрез греха! Освен това Божия милост е, че сме човеци, а не зверове. Чисто Божия милост е това, че по естество ангелите са малко по-горе от човеците. Също божия милост е, че Господ Исус и невестата му участвуват в Божественото естество. Ето защо всичките му интелигентни творения трябва да приемат с благодарност онова, което дава Бог. Всяки друг дух заслужава осъждане и ако си го позволяваме, ще завършим с унижение и унищожение. Човек няма право да се домогва да бъде ангел, тъй като никога не е бил поканен за това положение. Ангела също

няма никакво право да се стреми към човешко естество, което никога не му е предлагано.

Копнежа към гордост на Сатаната е това, което го довело до понижение и ще завърши с унищожението му. (Исаия 14:14) "Който превъзнася себе си ще се смири, а който се смири ще се възвиси," (Лука 14:11) но не е нужно до най-високото положение.

Отчасти от лъжливи идеи и отчасти по други причини, въпроса за избирането, така както се учи от Писанията бил въпрос на много спорове и неправилно разбиране. Това че Писанията учат избиране ще отречат малцина, но на какъв точно принцип е основан избора или селекцията е въпрос на различия в мненията. Някои твърдят, че това е произволно, независимо от определени условия избиране, а други че зависи от определени условия. Вярваме че и в двете гледища има известна истина. Избирането от Божественна гледна точка е израз на избора му за определена цел, служба или условие. Бог подбрал и избрал някои от творенията му да бъдат ангели, някои човеци, а някои зверове, птици, насекоми и т.н., а някои ще бъдат с собственото му Божествено естество. Макар че Бог подбира според *известни условия*, всички които ще бъдат допустнати до Божествено естество, все пак не може да се каже, че те го *заслужават* повече от други, защото е чиста милост някое творение

да съществува на някакво равнище.

"И тъй не е от този който иска, нито от този който тича, но от Бога, който милва." Това е доброта или милост. (Римляни 9:16.) Не защото избраните били по-добри от другите ги поканил Бог за Божественно естество, Той отминал ангелите, които не съгрешили и призовал някои от изкупените грешници за божествени почести. Бог има право да прави онова което му е угодно и упражнява правото си за осъществяване на собствените си планове. Ето защо всичко е Божествена милост. "Но о, человече ти кой си що отговаряш срещу Бога? Дали направеното нящо ще рече на оногоз, който го е направил: Защо си ме направил? Или няма власт грънчарят над калта да направи един съсъд за почит, а друг за безпочест? (Римляни 9:20,21). Всички били създадени от същата Божествена сила – някои да имат по-висшо естество, а други по-низшо такава и по-малка почит.

"Така говори Господ, святият израилев и Създателят негов: *Питайте ме* за бъдещето на синовете ми и за делото на ръцете ми, *заповядайте ми*. Аз създадох земята и сътворих човека на нея. Аз с ръцете си разпрострях небесата и дадох заповеди на цялото им воинство," "Защото така говори Господ, който сътвори небесата, този Бог който създаде земята и я направи, който сам

я утвърди, сътвори я не напусто, но я създаде за да се населява. Аз съм Господ и няма друг." (Исаия 45:11,12,18) Никой няма право да диктува на Бога. Ако той е утвърдил земята, ако я е оформил ненапразно, ако я е направил за да се населява от възстановени съвършени хора, кои сме ние, които ще отговаряме против Бога и казваме, че е несправедливо да се променя естеството им и се направят всички участници на духовно естество или като ангели, или като собственото му духовно естество? Колко много повече са тези, които се смиряват и отиват при Божието Слово, "запитват" за идващите неща и след това "заповядват" или настояват, че той трябва да провежда идеите ни? Боже упози служителите си от предполагаеми грехове. Нека те нямат власт над нас! Вярваме че никое от Божиите чедата, знаейки това не ще диктува на Бога и все пак колко лесно и почти несъзнателно мнозина впаднат в тази грешка.

Човешката раса, това са Божии чедата по сътворение – дела на ръцете му и плана му за тях е ясно открит в Словото му. Ап. Павел казва, че първият човек (който бил пример за това каква ще бъде човешка раса когато бъде съвършена) бил от земята земен, а потомството му с изключение на Евангелската Църква, при възкресението ще бъде още земна, човешка, приспособена за земята." (1-во

Коринтяни 15:38,44) Давид заявява, че човека бил направен само малко по-долен от ангелите и увенчан с слава и власт и т.н. (Псалом 8:4-8) Петър, нашия Господ и всички пророци откакто започнал света заявяват, че човешката раса ще бъде възстановена в славното съвършенство и отново ще има власт на земята, каквато имал представителя им Адам.- Деяния на ап. 3:19-21.

Тази е часта, която Бог избрал да даде на човешката раса. Ах каква славна чест! Затворете за момент очите си за сцената на мизерия и скръб, деградация и жалост, които все още преобладават за сметка на греха и пред умствения си взор си представете славата на съвършенната земя. Нито едно петно от грях не разваля хармонията и мира на едно съвършено общество. Никакви горчиви мисли, никакъв злобен поглед или дума – добро извиращо от всяко сърдце, среща подобен отговор в всяко друго сърдце, а милост бележи всяко действие. Не ще има повече болест, нито страдание, нито болка, нито някакво доказателство за разложение – нито дори страх от такива неща. Помислете за гледките на сравнително здраве и хубост на човешки форми, които някога сте видяли и знайте, че съвършенната човечност ще бъде още по-превъзходно милувидна. Вътрешната чистота, умственото и морално съвършенство ще служат за пример и ще

прославят сияйното изражение на лицето. Такова ще бъде земното общество, а плачещите, лишени от близък човек хора ще изтрият сълзите си, когато разберат, че възкресението е завършило.- Откровение 21:4.

Това е промяната в човешкото общество. Спомняме си също, че земята "която била сътворена за да се населява" от такава раса човешки същества, ще бъде подходящо и приятно жилище за тях, както това е представено в Едемския рай, в който бил поставен първия човек. Рая ще бъде възстановен. "Земята не ще произвежда повече тръне и бодили и изисква потта на човешкото лице за да произвежда хляба си. "Земята ще "произрастява" (лесно и естествено). "Пустинята ще цъфти като роза." По-низшите животински творения ще бъдат съвършени и послушни слуги. Природата с всичкото ѝ приятно разнообразие ще вика към човека от всяка посока да потърси и познае славата, силата и любовта Божия, ум и сърдце и се радва в него. Неспокойното желание за нещо ново, което преобладава сега, не е естествено, но ненормално състояние, което се дължи на несъвършенството и незадоволителното ни обкръжение понастоящем. Не е богоподобно да копнеем неспокойно за нещо ново. Много неща за Бога са стари и той се радва повече на онова, което е старо и съвършено. Същото ще бъде и с човека когато бъде възс-

тановен по божий образ. Съвършения човек няма да знае и няма да приеме напълно, а оттук следва, че не ще предпочита славата на духовните същества, поради различие в естеството. По същата причина птиците и рибите предпочитат да се радват повече на собствената си природа и среда. Човека ще бъде толкова погълнат и възхитен от славата, която го обкръжава в човешки план, че не ще има аспирации, нито препочитание към друго естество или условия, освен притежаваните. Един бегъл поглед към сегашното състояние на Църквата ще илюстрира това. "Колко трудно," колко мъчно богатите с благата на този свят влизат в Божието Царство. Малкото блага които притежаваме, дори при сегашното царуване на злото и смърта, така сграбчват човешката природа, че се нуждаем от особена помощ от Бога за да подържаме очите и целите си насочени към духовните обещания.

Християнската Църква, Христовото тело е изключение от общия за човечеството Божий план. Това е очевидно от изявлението, че избирането ѝ било предопределено в Божественния план преди основаването на света (Ефесяни 1:4,5). По онова време Бог не само предвидил грехопадението на човешката раса, но и предопределил оправданието, освещаването и прославянето на класата, която през Евангелския век той призовал от

света да бъдат съобразни с образа на Сина му, за да участвуват в Божественното естество и бъдат сънаследници с Христос Исус в Хилядогодишното Царство за утновяване на правда и мир на света.— Римляни 8:28-31.

Това сочи, че избирането или подбора на Църквата било предопределено от Бога, но отбележете, това не е безусловно избиране на *индивидуалните членове* на Църквата. Преди основаването на света, Бог определил, че такова общество ще бъде избрано за целта в специално определено за това време — Евангелския век. Докато самите ние не се съмняваме, че Бог може да предвиди каква ще бъде дейността на всяки индивидуален член на Църквата и можел да предвиди точно кой ще бъде достоен за член на "малкото стадо," все пак не е този начина по който Божието Слово представя учението за избирането. Мисълта която апостолите искали да внушат не била индивидуално предопределение, но че в Божията цел има предопределена класа, която ще изпълни почетното положение при условията на сурови изпитания на вярата, покорство и жертвуване земните привилегии и то дори смърт. Така чрез индивидуален съд и индивидуално "побеждаване," индивидуалните членове на *предопределената класа* са избирани или приемани в всички благословения и придобивки предопределени от

Бога за тази *класа*.

Думата "прославен" в Римляни 8:30 е преведена от гръцката дума *доксадзо*, означаваща *почетно*. Положението за което е избрана Църквата е положение на велика почит. Никой човек не би могъл и да помисли за толкова голяма почит. Дори нашия Господ Исус бил първо поканен преди да започне да се стреми към него, защото четем: "Така и Христос не прослави (*доксадзо* – почетен) себе си да стане Първосвещеник, но онзи който му каза: Син мой си ти, аз днес те родих." Така небесният Отец почел нашият Господ Исус и всички от избраното тело, които ще бъдат сънаследници с него и ще бъдат почетени от милоста на Бог Иеова.

Като негова Глава, Църквата преживяла началото на "почитта" когато била *родена* от Бога за духовно естество чрез Словото на Истината (Яков 1:18). Тя ще бъде въведена напълно в почитта, когато бъдат *родени* от духа, духовни същества – по образ на славната Глава. Почетените така от Бога трябва да бъдат съвършени и чисти. Тъй като сме по наследство грешници, той не само ни призовал или поканил към почит, но също предвидил *оправдание* от греха чрез смърта на Сина му за да ни даде възможност да получим почитта за която ни призовал.

При подбиране на "малкото стадо", Бог прави едно много общо повикване – "мнозина

са звани." Не всички са повикани. Повикването още в самото начало, по време на служението на нашия Господ било ограничено за Израел по плът. Сега обаче когато Божиите служители отговорят на изискванията, (Лука 14:23) те са увещавани, не принуждавани или подтиквани да дойдат на този особен празник на Божията милост. Но дори от тези които чуват и идват не всички са достойни. Предвидени са сватбени дрехи (приписаната праведност на Христа) но някои не ще ги облекат и ще трябва да бъдат отхвърлени. От онези обаче, които обличат оправдателните одежи и които биват почетени да се родят за ново естество, не всички успяват да осигурят званието и избранието си като остават верни на завета си. За удостоените да се явят в слава с Агнето е казано: "Те са звани и избрани и верни." – Откровение 14:1 и 17:14.

Повика е истинен, Божието решение да избере и въздигне Църква а непроменимо. Но кой ще бъде от тази избрана класа, ще зависи от определени условия. Всяки който би желал да участва в предопределената почит трябва да изпълни условията на повика: "Тъй, понеже ни остава обещание да влезем в неговото упокоение, нека се убоим, данеби да се яви някой от вас, че се е лишил от него." (Евреем 4:1) Докато великата милост не е за този, който желае, нито

за онзи, който тича, тя е за онзи, който желае и за онзи, който тича когато е повикан.

Имайки предвид това, ние се доверяваме на ясно защитеното *абсолютно право и цел* на Бога да прави с своите си каквото пожелае. Обръщаме внимание на факта, че принципа, който характеризира даряването на всички Божии милости е доброто на всички.

Тогава, докато на основание авторитета на Писанията, считаме за установен факт, че човешкото и духовно естества са отделни и различни – смесването на двете естества не е част от Божието намерение. Това би било несъвършенство. Промяната от едно естество в друго не е правило, но изключение с една единствена инстанция – Христос – въпроса който представлява дълбок интерес е да узнаем как ще се осъществи промяната. При какви условия и по-какъв начин ще се извърши.

Условията при които Църквата може да се възвиси с своя Господ в Божественно естество (2-ро Петрово 1:4) са съвсем същите, както условията при които той бил възвишен. Трябва да се върви в стъпките му (1-во Петрово 2:21) представяйки се в жертва жива, както направил той и след това да се понесе верно обета на посвещението докле жертвата приключи в смърта. Промяната на естеството от човешко на Божественно е